

ваха да си шепнатъ. Давидъ не посмѣ да иде по-близо до тѣхъ и остана настрана. „Хващамъ се на басъ, — помисли си той, — че тия хайдамаци приказватъ за Чокоя. Кой знае каква примка му кроятъ!“ Една червена свѣтковица като огънь свѣтна въ очитѣ на Давида, изтрещѣ гръмъ и дъждътъ още по-силно зашушурка по покрива на навеса. Давидъ се загледа въ дъжда, но се заслушваше и гледаше да долови нѣщо отъ разговора на младитѣ.

Колкото и да бѣше любопитенъ, той не разбра за какво приказватъ, но чу, че често споменаватъ името на Чокоя. Петъръ Мънзовъ Чокоя бѣше единъ котленецъ отъ тѣхното село, човѣкъ съ объркани смѣтки и малко земя, но много обичаше да се докарва като голѣмъ чифликчия, затуй и бѣха го кръстили Чокоя. Презъ-денеси, една вечеръ, той чува, че се разкрѣкали кокошкитѣ му въ курника, изскача както си билъ по чорапи и стигналъ крадеца, но той се изскубналъ, а оставилъ въ ржцетѣ му пѣтела, съ извѣртѣна глава, одушенъ. На сутринята злосторницитѣ — сжщитѣ тия момчета, които Давидъ гледаше предъ себе си — бѣха арестувани и най-веселото отъ всичко бѣше туй, че докато ги водѣха насамъ-нататъкъ да ги разследватъ, да оглеждатъ мѣстото, да разбератъ кое какъ е било, даваха пѣтела, разперушиненъ и изстиналъ, да го носи ту тозъ, ту онзи отъ ер-